

РЕШЕНИЕ

№ 3238

гр. София, 12.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 18.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **11745** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на В. Б. С., действащ чрез адв. Д. П. А. и Х. Т. Х. срещу Решение № 2153-21-374/29.11.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е оставено в сила разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015г. на длъжностно лице „ПО“ в ТП на НОИ С.-град. С посоченото разпореждане е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на § 4, ал.1 от ПЗР на КСО, както и на основание чл. 68, ал.1 и ал. 2 от КСО. Жалбоподателят твърди, че решението е постановено при съществено нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Конкретните оплаквания са следните: В нарушение на чл. 35 от АПК административният орган не бил изяснил релевантните факти и обстоятелства, както и че не е преценена правилно доказателствената сила на представените писмени доказателства във връзка с осигурителния стаж на

жалбоподателя. Прави се искане съдът да отмени решението на директора на ТП на НОИ.

Ответникът по жалбата – Директорът на ТП на НОИ – С. град, чрез процесуален представител оспорва допустимостта, а в условията на евентуалност - и основателността на жалбата по подробно изложени съображения и моли същата да бъде отхвърлена.

След преценка на събраните по делото доказателства, АССГ, трето отделение, 74 състав, приема от фактическа страна за установено следното:

Административното производство е започнало по заявление вх. № МП – 5719 от 13.01.2015г., подадено от жалбоподателя В. Б. С., с искане да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, на основание § 4, ал.1 от ПЗР на КСО. Към момента на подаване на заявлението жалбоподателят е имал навършени 61 години, 03 месеца и 19 дни.

С разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015г. длъжностно лице „ПО“ в ТД на НОИ С. – град (на стр. 83 от делото) е отказало да отпусне лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на В. Б. С. на две основания: 1. на основание § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, поради липса на положен осигурителен стаж при условията на първа или втора категория труд; 2. На основание чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО, тъй като не са изпълнени изискванията за 2015г. – навършена възраст 63г. и осем месеца и общ осигурителен стаж от трета категория 38 години.

От фактическа страна длъжностното лице „ПО“ в ТД на НОИ С. – град е приело, че към момента на подаване на заявлението жалбоподателят е имал следния осигурителен стаж и възраст: III категория – 28 години, един месец и 23 дни, при възраст 61 години, три месеца и 19 дни и респ. навършена възраст 61 години, три месеца и 19 дни.

Не е признат за доказан претендирания от жалбоподателя осигурителен стаж, на основания както следва:

1. девет години, нула месеца и осем дни, на длъжност бояджия в при условията на втора категория труд, положен в периода от 02.11.1970г. до 31.08.1972г. и от 02.1974г. до 31.12.1981г. за Железопътен завод „Г. Д.“ – С. – поради незачитане на удостоверителната сила на представеното удостоверение обр. УП – 3 № 160 от

03.05.1984г., издадено от Железопътен завод „Г. Д.“ – С. и отбелязванията в трудовата книжка

2. шест години, положен в периода 01.01.1982г. – 31.12.1987г. на длъжност началник строителен обект при условията на втора категория труд за СО „Вагоностроене“, поради незачитане на удостоверителната сила на представените удостоверение обр. УП – 3 № 98 – 3/11.02.2002г. удостоверение обр. УП – 2 № 98 – 2 от 11.02.2002г., издадени от ДФ „С.“ за тригодишен базисен период от 01.01.1982г. – 31.12.1984г., както и отбелязванията в трудовата книжка.

Разпореждането е обжалвано по реда на чл. 117, ал.1, т.2 от КСО пред ръководителя на ТП на НОИ – С. град с жалба от 31.08.2015г.

Със заявление от 26.04.2017г. жалбоподателят е поискал от директора на ТП на НОИ С. – град чрез адв. П. А., действаща като негов пълномощник, да му бъде предоставен достъп до цялата преписка, като в тази връзка е представено и пълномощно – безсрочно и нотариално заверено, с което жалбоподателят е упълномощил адв. А. да го представлява във връзка с подаденото заявление за отпускане на пенсия пред всички държавни органи, особено пред тези на НОИ – С.. Пълномощното е изключително широко като обем на предоставената представителна власт. В него е описано подробно и правото на адвоката да получава документи от името на С., като отделно от това е посочено, че то следва да се тълкува изцяло в полза на правото на пълномощника да представлява жалбоподателя.

Поради липса на произнасяне в законоустановените срокове с молба от 20.07.2017г. жалбоподателят, действащ отново чрез адв. П. А., е поискал произнасяне от административния орган. Към молбата е представено отново обсъденото по-горе пълномощно.

Със заявление от 21.03.2018г. жалбоподателят е поискал от директора на ТП на НОИ С. – град чрез адв. Х. Т. Х., действаща като негов пълномощник, да му бъде предоставен достъп до цялата преписка, като в тази връзка е представено и пълномощно – безсрочно и нотариално заверено, с което жалбоподателят е упълномощил адв. Х. и адв. Д. А., да го представляват – заедно и поотделно, във връзка с подаденото заявление за отпускане на пенсия пред всички държавни органи, особено пред тези на НОИ – С.. Пълномощното е идентично като съдържание с

по-горе обсъжданото. То включва и правото на адвоката да получава документи от негово име, като отделно от това е посочено, че то следва да се тълкува изцяло в полза на правото на пълномощника да представлява жалбоподателя.

С молба от 09.07.2018г. жалбоподателят, действащ чрез адв. Д. А., е поискал отново произнасяне от административния орган. Към молбата е представено повторно посоченото по-горе пълномощно.

Отказът на директора на ТП на НОИ да се произнесе по жалбата срещу разпореждането е оспорен пред съд. С определение № 6023 от 12.08.2019г., постановено по адм. д. № 9811/2018г. на АССГ, влязло в сила на 20.11.2019г., съдът е оставил без разглеждане жалбата на С. против мълчаливия отказ и е прекратил производството по делото, като е изпратил преписката за произнасяне на директора на ТП на НОИ.

По този повод и при тези обстоятелства е постановено оспореното в настоящото производство Решение № 2153-21-374/29.11.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. – град. След подробно обсъждане на материалноправните предпоставки на постановения отказ да се отпусне пенсия за осигурителен стаж и възраст, директорът на ТП на НОИ е оставил в сила разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015г. длъжностно лице „ПО“ в ТП на НОИ С. – град.

Решението е изпратено два пъти на адреса, посочен от жалбоподателя към датата на подаване на заявлението за пенсия, по пощата с обратна разписка. Няма данни да е връчено. Съобщението е извършено чрез поставяне на уведомление на таблото за обявление в ТП на НОИ – С.- град на 27.02.2020г.

Няма доказателства решението да е съобщавано чрез залепяне на уведомление на първоначално посочения адрес на жалбоподателя, на неговия актуален към онзи момент настоящ и постоянен адрес, който е различен от първоначално посочения или на някой от адвокатите, които същият е упълномощил да го представляват пред органите на ТП на НОИ.

С молба от 29.10.2020г. жалбоподателят, действащ чрез адв. Д. А., отново е поискал директорът на ТП на НОИ да се произнесе по неговата жалба. По този повод пълномощникът е уведомен с писмо от 11.11.2020г. за постановеното решение от 29.11.2019г. Писмото е връчено на 18.11.2020г.

Жалбата срещу Решение № 2153-21-374/29.11.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. – град до съда е подадена на 25.11.2020г.

Във връзка със спорните осигурителни периоди, въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното:

Жалбоподателят е представил за удостоверяване на стажа си удостоверение обр. УП – 3 № 160 от 03.05.1984г., издадено от Железопътен завод „Г. Д.“ – С. и трудова книжка № 896, издадена на 02.11.1970г., от Ж. „Г. Д.“, както и удостоверение обр. УП – 3 № 98 – 3/11.02.2002г. и удостоверение обр. УП – 2 № 98 – 2 от 11.02.2002г. , издадени от ДФ „С.“.

Посочените писмени доказателства са официални свидетелстващи документи, които се ползват с обвързваща материална доказателствена сила, доколкото и когато всеки от документите е издаден от длъжностно лице, снабдено с държавна удостоверителна власт, в кръга на удостоверителната компетентност на издателя му, при издаването на документа органът е спазил предвиденото от закона удостоверително производство (ред и форма). Това производство е гаранция за съответствието между удостоверителното изявление и действителността; неговото нарушаване прави удостоверителното изявление недействително.

С определение № 3993 от 03.06.2021г. съдът е открил производство по чл. 193 от ГПК по оспорване на верността на удостоверителните изявления, отразени в трудовата книжка № 896, издадена на 02.11.1970г. от Ж. „Г. Д.“, касаещи процесните периоди и удостоверение обр. УП – 3 № 160 от 03.05.1984г., издадено от Железопътен завод „Г. Д.“ – С., както и по отношение на автентичността на удостоверение обр. УП – 3 № 98 – 3/11.02.2002г. и удостоверение обр. УП – 2 № 98 – 2 от 11.02.2002г. , издадени от ДФ „С.“.

На основание чл. 194 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК съдът извършва проверка на истинността на оспорените документи чрез сравняван ес други безспорни документи, чрез разпит на свидетели или чрез вещи лица.

1. Относно стажът от девет години, нула месеца и осем дни, на длъжност бояджия в при условията на втора категория труд, положен в периода от 02.11.1970г. до 31.08.1972г. и от 02.12.1974г. до 31.12.1981г. за Железопътен завод „Г. Д.“ – С.:

Съгласно представен от жалбоподателя по делото протокол от 14.12.1999г., (приет

като доказателство в незаверено копие), изготвен от нарочна комисия, назначена със заповед на директора на Железопътен завод, в резултат на пожар избухнал на 09.12.1999г. срещу 10.12.1999г., са напълно унищожени разплащателните ведомости и друга трудова документация на завода. Това обстоятелство не е спорно между страните.

Във връзка с оспорването на верността на удостоверителните изявления, отразени в трудовата книжка № 896, издадена на 02.11.1970г., издадена от Ж. „Г. Д.“, касаещи периодите от 02.11.1970г. до 31.08.1972г. и от 02.1974г. до 31.12.1981г., и удостоверение обр. УП – 3 № 160 от 03.05.1984г., издадено от Железопътен завод „Г. Д.“ – С., по делото се установява следното:

Трудовата книжка, удостоверява положен от жалбоподателя стаж за времето от 02.11.1970г. до 31.08.1972г. и от 02.12.1974г. до 31.12.1981г. за Железопътен завод „Г. Д.“ – С. на длъжност „бояджия“ (на лист 58 и 59 от делото). Удостоверяването е направено с печат, който съдържа в допълнение към указанието „Железопътен завод „Г. Д.“ – С.“ абривиатурата „М Т и С“. Последната е наименование на Министерството на транспорта и съобщенията и е неотнормирана към вписания период. Към обсъждания период общоизвестен факт е, че наименованието на министерството е Министерство на транспорта. Наименованието на министерството е, както следва: Министерство на железопътните, автомобилните и водните съобщения (1947 – 1949), Министерство на транспорта (1949 – 1957, 1966 – 1999, 2005 – 2009), Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията (2009 – 2021), Министерство на транспорта и съобщенията (1957 – 1966, 1999 – 2005, 2021 –).

Удостоверение обр. УП – 3 № 160 от 03.05.1984г. (на лист 66 и 67 от делото), издадено от Железопътен завод „Г. Д.“ – С., също удостоверява положен от жалбоподателя стаж за времето от 02.11.1970г. до 31.08.1972г. и от 02.12.1974г. до 31.12.1981г. за Железопътен завод „Г. Д.“ – С. на длъжност „бояджия“. В него има отбелязване, че трудът е втора категория, съгласно т. 15 от ПКТП, както и че лицето е работило с оловни бои, органични разтворители и нитроцелулозни лакове в обособени цехове.

Удостоверението е подпечатано с печат, съдържащ и абривиатурата „Д. Б.“, което наименование не отговаря на действителното название на обединението към дата на

издаване на документа. С разпореждане на МС №125/16.07.1976г. за утвърждаване на генерална схема за специализация и концентрация на производството и Генерална схема за управление на Националния транспортен комплекс – обн. ДВ бр.68/1976г., е образувано Стопанско обединение /СО/ „Български държавни железници“ – [населено място], което съществува до регистрацията на фирма Б. с решение от 20.06.1989г. по ф.д. №459/1989г. по описа на СГС, ФО.

На следващо място цитираната разпоредба на Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране (отм.), част от раздел ВТОРИ „ВТОРА КАТЕГОРИЯ ТРУД“ към момента на полагане на труда и към момента на издаване на удостоверение има следната редакция: „Бояджии - шприцьори и пом.-шприцьори с оловни бои и с нитроцелулозни бои и лакове в затворени камери, цистерни или резервоари“. Едва след изменението ДВ, бр. 58 от 1990 г. редакцията на текста е „Бояджии, шприцьори и помощник-шприцьори, работещи с органични разтворители, оловни бои и нитроцелулозни лакове в обособени цехове и звена“. Т.е. трудът на жалбоподателя с оглед мястото му на полагане е определен като втора категория едва през 1990г.

При тези констатации и на основание чл.194 ал.3 от ГПК съдът приема, че Трудова книжка №1150, издадена на 01.04.1982г. от Ж. „Г. Д.“ и удостоверение обр. УП – 3 № 160 от 03.05.1984г., не отразяват вярно посочените по-горе обстоятелства за трудовия стаж на жалбоподателят и представляват неистински документи, поради което същите не се ползват с материална доказателствена сила.

2. Относно осигурителен стаж от шест години, положен в периода 01.01.1982г. – 31.12.1987г. за СО „Вагоностроене“:

Представените удостоверения от жалбоподателя УП – 2 и УП – 3 сочат за техен издател ДФ „С.“. Отбелязванията в трудовата книжка за периода са направени от името на Стопанско обединение „Вагоностроене“.

Стопанско обединение „Вагоностроене“ е създадено 1987г., с Разпореждане № 5 на Бюрото на МС от януари 1987г., обн. В ДВ бр. 11 от 1987г., т.е. във времето преди обнародването на разпореждането – до началото на 1987г. такъв работодател изобщо не е съществувал.

Отделно от това, за периода през 1987г.: от представените по делото доказателства не може да се направи категоричен извод, че Държавна фирма „С.“ е универсален

правоприемник на СО „Вагоностроене“. Напротив. Видно от решение № 50 от 30.03.1989г. на МС, СО „Вагоностроене“ се прекратява като ЮЛ от датата на обявяване в ДВ на решението за регистриране на фирма „Транстехника“, която поема активите и пасивите, както и другите права и задължения на обединението, т.е. тя е универсален правоприемник на обединението. Видно от заповед № 54 от 14.06.1990г. на министъра на икономиката и планирането, се образува фирма с държавно имущество „С.“, която е „правоприемник на дъщерната фирма „С.“ от фирмата „Транстехника“ – С., като респ. поема само част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на „Транстехника“ – С..

За временно управляващ фирмата е определено лицето Д. Р. К. до назначаването на временен синдик, считано от 31.03.1993г. Последните налични данни за управител на фирмата са за лицето Д. Л. Т. (от поддържания регистър на стопанските субекти до 31.12.1995г.). От писмото на Агенцията по вписванията от 07.09.2016г. (на л. 159 от делото) се установява още, че в поддържания регистър на стопанските субекти няма вписани данни за такава фирма, тъй като последният управител не я е пререгистрирал. В регистър БУЛСТАТ, поддържан от 01.01.1999г. фирмата е вписана служебно на 06.06.2011г. и едва тогава е получила номера, който е посочен в процесните УП – 2 и УП – 3. С други думи в удостоверенията, в които е посочено, че са издадени през 2002г. е вписан БУЛСТАТ номер, който е даден едва през 2011г.

В допълнение следва да се посочи, че по делото липсват доказателства, от които да се установи, че посочена фирма, от чието име са издадени двете удостоверения, през 2002г. е представлявана от лице с име Ив. Р.. С оглед на това е безпредметно да се обсъждат резултатите от графологичната експертиза, която е изследвала автентичността на положения на удостоверенията подпис с този на лицето И. Р. Р., който е бил директор на друго юридическо лице – „С.“, но не и на „С.“. За пълнота следва само да се посочи, че експертизата установява, че подписът не е положен от директора на „С.“ към онзи момент И. Р..

В оспореният образец УП-3 не е посочено къде се съхраняват документите, въз основа на които същият е издаден. Последната информация е задължителен реквизит като е включена в утвърдената форма и липсата ѝ пречатва възможността за проверка на достоверността на удостоверението. Неоснователно е възражението на ответника, че

тази разпоредба е приета с изменение на Наредбата, обнародвано в ДВ, бр. 19 от 2003, респ. че самото позоваване на чл. 40 от НПОС сочи на антидатиране – нормата на чл. 40 е съществувала от издаването на Наредбата през 2000г.

Отделно от това съдът констатира, че и двата документа УП-3 и УП-2 съдържат графа „часове“, която е включена в образците след допълнението на чл. 9, ал. 1 от КСО, обнародвано в ДВ бр. 112/2004г., с изменението и допълнението на чл. 38 от НПОС, обнародвано в ДВ, бр. 24/2005г., в сила от 01.01.2005г. В тази връзка - удостоверения, които са по утвърден образец и за които се претендира, че са издадени през 2002г., не би следвало да имат реквизити, утвърдени от Управителя на НОИ през 2005г. Аналогично – в УП – 2 на стр. 2 на стр. 2 са записани името и ЕГН на лицето, за което се отнасят, която форма е от 10.04.2012г. Отделно от това в удостоверението е направено позоваване на разпоредби на КСО. Нормативният акт носи това наименование след изм. ДВ, бр. 67 от 2003 г. През 2002г. наименованието на акта е КОДЕКС за задължително обществено осигуряване.

Всички тези установявания са основание да се приеме, че отразеното в трудовата книжка удостоверяване на обсъждания осигурителен стаж е невярно, а двете представени УП от една страна са негодни да удостоверяват стаж, положен за СО „Вагоностроене“ доколкото са издадени от името на юридическо лице, което не е техен правопреемник – от една страна, а от друга – са подписани от лице, което не е било представител на фирмата. Оспорването на документите е успешно проведено.

Възраженията на жалбоподателя, че той не може да носи отговорност за тези недостатъци на представените официални свидетелстващи документи нямат отношение към преценката на доказателствената сила на тези документи.

Според заключението на изслушаната по делото съдебно-счетоводна експертиза, ако документите, представени от жалбоподателя към подаване на заявлението са „редовни от външна страна“, същият би имал осигурителен стаж, както следва: Осем години, 10 месеца и 18 дни за втора категория труд и 33 години за трета категория. Заключението е дадено под условие, че съдът зачете материалната удостоверителна сила на обсъжданите по-горе документи, удостоверяващи стаж на жалбоподателя за периодите, както следва: от 02.11.1970г. до 31.08.1972г., от 02.12.1974г. до 31.12.1981г., и от 01.01.1982г. – 31.12.1987г., което условие не е настъпило, поради

което е безпредметно да се обсъжда подробно.

Твърденията на жалбоподателя за придобит трудов (осигурителен) стаж за посочените периоди са останали недоказани по делото.

С оглед установеното от фактическа страна при преценка на допустимостта на жалбата и след като извърши проверка на обжалвания акт с оглед наведените с жалбата основания и правомощията си по чл. 168, ал.1 от АПК, съдът прави следните правни изводи:

Жалба е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

За да приеме, че жалбата е подадена в срок съдът приема, че не са били налице основания за прилагане на реда за съобщаване, предвиден в чл. 18а, ал. 10 на АПК – от една страна, тъй като не е бил изчерпан реда по ал. 9 – на посочения от жалбоподателя адрес не е залепено уведомление по реда на чл. 18а, ал. 9 от АПК, а от друга доколкото съобщаване е могло да бъде извършено на адвокатите, упълномощени да представляват С. пред административния орган по повод на подаденото заявление за отпускане на пенсия. Първата дата, на която съобщението е било редовно съобщено е 11.11.2020г. и затова подадената на 25.11.2020г. жалба до съда е подадена в срок.

По основателността на жалбата:

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Всички релевантни факти са установени в пълен обем, като жалбоподателят е имал възможност да участва активно в производството и да ангажира доказателства. Няма каквото и дали нормативно основание тезата, че административният орган е бил длъжен безусловно да зачете материалната доказателствена сила на обсъжданите официални свидетелстващи документи. Както вече се посочи по-горе, подобен документ се ползва с обвързваща материална доказателствена сила, само и доколкото е издаден от длъжностно лице, снабдено с държавна удостоверителна власт, в кръга на удостоверителната компетентност на издателя му, при издаването на документа органът е спазил предвиденото от закона удостоверително производство (ред и форма). При

неизпълнението на което и да е от трите условия, документът не ползва с каквато и да било доказателствена сила. Няма основания да се приеме, че актът не е съобразен с целта на закона. По отношение на материалната законосъобразност на акта, съдът съобрази следното: към момента на издаване на посоченото разпореждане и решението на ТП на НОИ, жалбоподателят не е имал навършена възраст и стаж, необходими за придобиване на право на пенсия по общия ред, регламентиран в чл. 68 от КСО в редакцията до изм. ДВ бр. 61 от 2015г., в сила от 01.01.2016г., нито са били налице основания за придобиване право на пенсия при условията на § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, който текст предполага наред с друго лицето да е работило 10 години при условията на първа категория труд или 15 години при условията на втора категория труд, което условие е останало недоказано от жалбоподателя.

По изложените съображения съдът приема, че оспореното решение е законосъобразно и жалбата срещу него следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора следва да се постави на разглеждане претенцията на ответника за присъждане на разноски в размер на максималното възнаграждение за юрисконсулт за осъществено процесуално представителство (други разноски не са претендирани). На основание чл. 143, ал. 4 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв. Съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 37, ал.1 от ЗПП, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Разпоредбата на чл. 24 от наредбата регламентира, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв. Съдът намира, че с оглед проведените съдебни заседания и осъществено процесуално представителство искането за присъждане на

възнаграждение в максимален размер от 200лв. е основателно и следва да се уважи.
Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК и чл. 143, ал. 4 от АПК, чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, АССГ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на В. Б. С., действащ чрез адв. Д. П. А. и Х. Т. Х., срещу Решение № 2153-21-374/29.11.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е оставено в сила разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015г. на длъжностно лице „ПО“ в ТП на НОИ С. – град.

ОСЪЖДА В. Б. С. от [населено място] да плати на ТП на НОИ – С. – град разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, че решението е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: